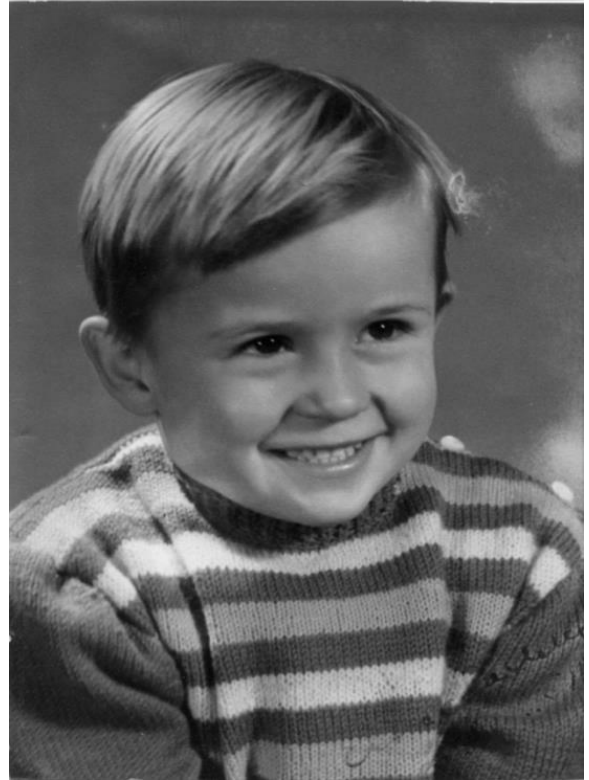

”Seiskan miehet hallitsevat maailmaa”

Johdanto

Haastattelin tätä tehtävää varten omaa isääni. Isäni on syntynyt vuonna 1947, eli hän on osa niin sanottua suurta ikäluokkaa. Nykyään hän on eläkkeellä, vaikka töitä tuskin lopettaa koskaan.

Isä on erikoinen persoona, joka jakaa paljon mielipiteitä. Hän ei pelkää sanoa asioita suoraan. Hän on provosoiva ja äkkipikainen, mutta ei pitkävihainen. Hän odottaa samaa käytöstä myös muilta. Isä on opiskellut pitkälle, mutta ei ollut ikinä erityisen kiinnostunut esimerkiksi omasta koulumenestyksestäni. Niin kauan kun koulusta ei kuulunut mitään, se meni varmaankin hyvin. Isä kyllä varmaan tiesi, mitä koulua milloinkin kävin, mutta ei varmasti-kaan millä luokalla olin. Tästä kertoo esimerkiksi se, että isällä oli tapana ottaa mökille kesäisin meidän englanninkirjamme. Meidän piti päivittäin kirjoittaa vanhalla kirjoituskoneella kaksikymmentä sanaa englanniksi ja niiden suomennokset. Illalla sanat kyseltiin kaikilta ja ne piti osata. Minä annoin isälleni useana kesänä peräkkäin 3. luokan englanninkirjan, hän ei huomannut asiaa. Vasta kun kaksi vuotta nuoremmalla siskollani taisi olla jo neljännen luokan kirja, minä jäin kiinni.

Aloitteleva koulupoika vuonna 1952.
Kuva: Timo Soikkasen kotialbumi.

Isä oli omalla tavallaan aina läsnä, piti meteliä ja oli tosi tarkka, missä milloinkin kuljimme ja miten. Hän elää kuitenkin pitkälti omissa kuplassaan ja kontekstissaan eikä oikein osaa aina samastua muiden elämäntilanteisiin. Halusin alustaa tehtävääni hieman omasta näkökulmastani, koska mielestäni se selittää isäni vastauksia monessa kohdassa. Vastaukset ovat isälleni hyvin tyyppillisiä, joskin opin hänestä myös jonkin verran uutta. Hän ei ole koskaan puhunut kansakouluajoistaan juurikaan mitään, joten tehtävän toteuttaminen haastattelemalla juuri häntä tuntui hyvältä idealta. Esittämäni kysymykset olen kursivoinut ja lihavoinut sekä vastaukset kirjannut ylös mahdollisimman tarkkaan hänen puheistaan. Koitin olla ohjaamatta hänen vastauksiaan liikaa, siksi niissä näkyy välillä isälleni hyvin tyyppillinen ajatuksenjuoksu.

Missä aloitit koulunkäyntisi? Millainen koulu se oli?

Aloitin kouluni Snellmanin kansakoulussa Turussa. En muista ensimmäistä koulupäivää, mutta yleisen tunnelman kyllä. Muistan selvästi tontilla olleen kolme rakennusta. Varsinainen koulu oli iso

vanha kivitalo, joka on olemassa vieläkin. Sitten oli puinen puutalo, jossa oli apukoulu, sekä voimistelusalit. Se voimistelusalit on edelleen olemassa. Muistan, miten voimistelusalissa pidettiin koko koulun muistotilaisuus, kun Sibeliuksen kuoli. Puutaloa ei ole enää. Siinä vieressä oli neuvolarakennus, jossa saatiin rokotteet. Muistan nämä piikitykset hyvin. Palokunnan talo oli siinä kävelytien toisella puolella. Siitä vähän matkaa oli työväentalo, siellä siellä oli esimerkiksi vuoden 1956 yleislakko. Muistan katselleeni sitä meidän kotitalon autotallin katolta. Asuimme silloin Linnankadun ja Ursininkadun kulmassa, Työväentalo oli Eerikinkadun ja Ursininkadun kulmassa.

Meidän koulun viereinen apukoulu oli pelottava paikka, koska jos ei oppinut esimerkiksi lukemaan, saattoi joutua sinne. Asialla peloteltiin. ”Jos et ole niin ja näin, saatat joutua apukoulun puolelle”. Apukoululaiset koettiin tyhmemmiksi ja väkivaltaisemmiksi. He olivat arvaamattomampia, he saattoivat vaikka lyödä virkkuukoukulla silmään, niin kävi kerran kuulemani mukaan.

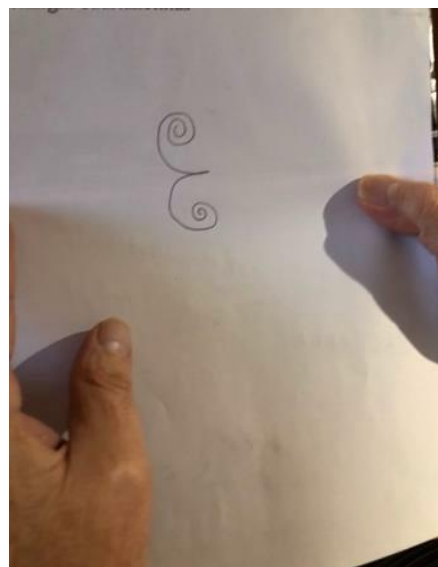
Snellman oli kouluna ihan ok. Opetus tapahtui eri luokissa, oli musiikkia ja veistoluokkaa. Jännitin kovasti, koska itselläni oli lukihäiriö ja olin niin hidas lukemaan. Olen ymmärtänyt vasta myöhemmin, että kohdallani kyse oli lukihäiriöstä, ei sellaisista silloin puhuttu. Toinen oli virsien ulkoa oppiminen, en oppinut niitä millään.

Oppikouluun pääsyyllä peloteltiin, jos et pääse oppikouluun, se oli suuri katastrofi. Olimme Suomen kautta aikojen suurin ikäluokka. Meitä oli niin paljon, että kävimme aamu- ja iltakoulua, muuten kaikki eivät olisi mahtuneet. Muistelin, että itse kävin enimmäkseen iltakoulua. Yksi tärkeä joko oppilaissa oli reppu vai jenkikassi. Minulla oli jenkikassi. Jenkikassi oli sellainen moderni ja reppu oli vain junteilla. Oltiin suurta ikäluokkaa, joten meidän luokalla saattoi olla jopa yli neljäkymmentä oppilasta, se oli hyvä koska pääsi piiloutumaan takariviin ja sai olla vain hiljaa.

Millaisia luokkatovereita ja opettajia kansakoulussa oli?

Opettajat olivat naisia, paitsi veistonopettaja ja rehtori. Opettajat olivat ihan kivoja, ei mitään valittamista. Silloin he tuntuivat vanhoilta, oikeasti olivat varmaan aika nuoria. Liitutaulu oli tosi tärkeä. Muistan että edessäni istunut tyttö oli ärsyttävän hyvä kaikessa. Kun jokaisen piti mennä piirtämään taululle yksi kirjain, tytön piti piirtää iso E-kirjain. Tyttö piirsi kauhean hienon ja kiemuraisen lopun E:n sakaroihin, johon opettaja sanoi että ei sitä noin tehdä. Olin tosi tyytyväinen, kun hän kerrankin mokasi joutain.

Myös välitunnilta siirtymiset muistan hyvin. Meidät laitettiin pariin ja parin piti aina olla tyttö-poika -pari. Tuntui suuresti vapauttavalta, kun siirryin oppikouluun Klassikon poikakouluun ja tämä perinne loppui.

Väärin piirretty E

Meillä oli monta rinnakkaisluokkaa, ainakin A, B ja C. Kasakoulun luokkakavereista en muista muita kuin Heikki Salmisen, Hesburgerin perustajan; mies, joka sittemmin opetti meidät turkulaiset uudelleen syömään sormilla – sen jälkeen kun Katariina Jagellonica oli opettanut käyttämään veistä ja haarukkaa.

Olin hirveän poliittinen kakara. Opin tulkitsemaan opettajia ja vanhempiani, sekä muita aikuisia. Näin heidän poliittiset näkemyksensä varsin nopeasti ja opin luokittelemaan heidät puoluekantojen mukaan. En koskaan ole ollut urheilukilpailuissa, enkä koskaan ole ollut kiinnostunut tekniikasta tai vaikka autoista. Osasin kaikki puolueet ulkoa. Ymmärsin vasta myöhemmin opettajien poliittisten asenteiden lukemisen olevan myös taito, vähän niin kuin koirat oppivat tulkitsemaan isäntäänsä. Esimerkiksi kun sanottiin ”Kuolleet ovat Paasikivi ja Sibelius, mutta onhan meillä Kekkonen ja Malmsten” olin varmasti ainoa oppilas, joka osasi tehdä johtopäätöksiä. Ymmärsin, että sanoja on konservatiivi, jonka mielestä Kekkonen ja Malmsten olivat toisen luokan ammattilaisia. Ei teidän sukupolvi enää ymmärrä näistä mitään. Mä olin aika omintakeinen tässä poliittisuudessa. Muistan pohtineeni kansakoulussa, että onko aikuisten maailmassa kolme tai useampia todellisuuksia ja voiko valita mihin menee, vai onko vain yksi todellisuus ja useampi eri näkökulma siihen.

Yksi opettaja oppikoulusta on jäänyt mieleeni. Heitimme hänen luokassaan paljon kokkapuheita, eli sellaisia humoristisia herjoja, jotka olivat kuitenkin älykkäitä, mikä oli oleellista. Ei tyhmiä juttuja arvostettu. Heitimme paljon tuollaisia kokkapuheita ja opettaja harjoitti niitä myös itse. Hän oli kuitenkin todella epäjohdonmukainen ja toisinaan hän jakoi jostain kokkapuheista pitkiä jälki-istuntoja. Myöhemmin aikuisena, joskus 80-luvulla, lukiessani vanhoja AKS:n (Akateeminen Karjala-Seura) kasvatusohjeita, löysin niistä monia tuon opettajan käytäntöjä. Hän oli selvästi vanha AKS:lainen! Olin siis luokitellut hänet oikein jo koulussa.

Muistan myös kerran kun sytytimme kevätkuuhlan lopuksi luokkamme verhot palamaan. Rehtori sanoi, että todistuksia ei jaeta ennen kuin verhot ovat ikkunoissa. Aivoriihi pystyyn ja jo iltapäivällä rehtorille ilmoitettiin että todistukset voidaan jakaa. Niin tapahtui ja rehtori vielä kiitteli jakaessaan. Syksyllä hän oli raivon vallassa luokassa vastassa: ”Kuka varasti naapuriluokan verhot?” Ei meistä sellaista kukaan jaksanut muistaa.

Mikä oli koulussa hauskinta ja mikä ikävintä?

En mä tiedä. Musiikki meni multa aina ohi. Mun isovanhemmissa oli taiteilijoita ja he olivat musikaalisiakin. Mä en osaa tikku-ukkoa piirtää enkä ole musikaalinen. Joskus se tuntui jotenkin epäoikeudenmukaiselta. Musiikista selvisin vain, kun Seppo Ruohonen oli mun luokalla ja se lauloi aina, niin ei meidän muiden tarvinnut. Seppo aina vain lauloi. Sillä oli nuorempien veljiensä Tepon ja Matin kanssa Setema-yhtye. Ne lauloivat aina kaikissa koulun juhlissa niin ei muiden tarvinnut.

Ulkoa oppiminen oli ikävää ja tylsää, se vei kaiken halun oppimisesta. Mutta kun pääsi ongelmakeskeiseen ajatteluun, olin hyvä. Ongelmakeskeisessä oppimisessä sulle annetaan tai saat itse

valita aiheen, jota sitten lähdet tutkimaan ja kirjoittamaan auki. Opin lukemaan nopeasti lukuisia kirjoja ja lehtiä – ei kannesta kanteen vaan vain ongelman kannalta. Loin mielessä teoriaa, miten asia on todennäköisesti mennyt. Uudet tiedot joko vahvistavat tai muuttavat teoriaa. Itselle ei kannata valehdella vaan kehittää teoriaa eteenpäin. Niin siitä löytyy se juoni, tai sellainen narratiivi, mistä nykyään puhutaan. Tämä oli minun taitoni ja tyylini tehdä tehtäviä. Sillä pärjäsi hyvin historiassa, ainekirjoituksessa ja esitelmien pidossa. Ulkoa oppijat jäivät kauas taakse.

Läksyjen oppiminen ei ollut mun juttu, vaan se kun sai lähteä itse valitsemaansa aihetta avaamaan. Typerästä ulkoa oppimisesta tuli mielenkiintoista. Paljon myöhemmin yliopistolla edeltäjäni professori Juhani Paasivirta oli samalla tavalla pohtinut pienenä aikuisten erilaisia kertomuksia samoista asioista. Hän oli kehittänyt myös hieman samanlaisen ongelmakeskeisen opettelu menetelmän. Hänen kauhun hetkensä oli tullut 1930-luvun lopulla, kun ennen yo-koetta pidettävässä maturiteettitilanteessa annettiin vain yksi ainekirjoituksen aihe: ”Miksi Francon kapinaan nousu oli oikeutettu?” Paasivirta oli toisen polven demari, joka joutui tuntitolkulla vääntämään ainetta, joka soti kaikkea sitä vastaan, mitä hän ajatteli. Minun alkaessani hänen assistenttinaan tulikin opetuksena määräys: ”Et sitten tee suljettuja kysymyksiä vaan avoimia!” Sitä ohjetta olen noudattanut koko työikäni. Klassikko tuki mun mielestä kouluna hyvin ongelmakeskeistä lähestymistä eikä pelkkää ulkoa oppimista.

Se, että sai itse valita esimerkiksi yhteiskunnallisen ongelman ja lähteä avaamaan sitä oli mielestäni arvostettavaa ja suuri etuoikeus. Muistan kun yliassistenttina minulle tuli poliittisessa historiassa opiskelija, joka ei keksinyt millään mitään esseen aihetta. Minusta hän oli väärässä paikassa. Hän halusi väkisin minun antavan aiheen. Totesin, että ota tuon projektoria käyttööhojeet tuosta ja opettele ulkoa. Minä kuulustelen sitten!

Millä tavoin kuljit koulumatkasi?

Jalan. Ei meiltä kotoa ollut kuin pari korttelia kansakouluun ja Klassikko oli samassa korttelissa. Olen joskus ihmetellyt, että aikanaan 1800-luvulla kouluja rakennettiin Suomessa tiheästi. Suomen kansantulo on siitä yli satakertaistunut ja nyt niitä puretaan ja keskitetään kaikkine ongelmineen – ja samalla kutsutaan itseämme sivistyskansaksi ja koulutuksen merkitystä painotetaan juhlapuheissa.

Millaista opetus koulussa yleisesti oli? Muistuuko sinun mieleesi erityisesti joku ensimmäisen koulusi opettaja, kertoisitko vähän hänestä ja hänen opetustavastaan ja suhteestaan oppilaisiin.

Ensimmäinen opettajani oli nainen, niin kuin se minusta kuuluukin olla. Sellainen lempeä nainen. Miehet olivat vähän pelottavia. Ulkoa opettelu pilasi opetuksen!

Millaisia opettajia kohdallasi yleensä sattui? Kerro hyvänä pitämistäsi opettajista; mikä teki heistä hyviä? Oliko huonoja opettajia; mikä teki heistä huonoja?

En muista niin tuosta kansakoulusta. Oppikoulussani Klassikossa, opettajat olivat yleensä väitelleet ja olivat tohtoreita. Hyvä opettaja oli sellainen, joka osasi kuvata eläytyvästi asiat ja temmata mukansa. Oppiaineista juuri historia oli tältä kannalta aivan ylivoimainen. En yleensä tykännyt mistään muusta oppiaineesta kuin historiasta. Oppiaineille on mielestäni oleellista, että ne tavallaan jatkuvat kotona. Meillä puhuttiin kotona yhteiskunnasta ja historiasta. Ei meillä mistään matikasta mitään koskaan puhuttu. Sitä paitsi historia oli jännittävää. Oppikoulussani Klassikossa roomalaisuus tuli päälle. Olen tyytyväinen siitä. Olisi surkeaa, jos osaisi vain englantia ja ajattelu olisi amerikkalaista mössöä, kuten se nykynuorilla usein pakkaa olemaan.

Entä millainen oppilas sinä olit?

En osaa sanoa. En mikään hyvä, mutta en mikään huonokaan. Kansakoulussa olin varmaan aika kiltti ja hiljainen. Oppikoulussa sitten en kyllä enää ollut hiljainen enkä kiltti. Iän myötä kasvoin mahdollisemmaksi. Kyseenalaistin paljon kaikkea ja olin kokkapuheiden mestari. Yleisenä sääntönä näyttää yhteiskunnassamme pidettävän, että koulumenestys ja koulun jälkeinen elämä korreloivat. Monista tämä tuntuu itsestäänselvyydeltä. Siis monista. Mutta itse en kuulu näin uskoviin. Päinvastoin, seiskan miehet hallitsevat maailmaa!

Millaisia olivat koulun aamunavaukset ja mitä juhlatilaisuuksia koulussa järjestettiin?

Juhlatilaisuuksia olivat itsenäisyys- ja joulujuhlat. Kansakoulussa oli aamun avauksia ja rukous. Meillä ei kotona oltu mitenkään uskonnollisia. Mutta Raamattuni osasin. Vielä vanhanakin mietin, miten Raamattu toimii kasvatuksen välineenä. Miten vertauksin opetetaan. Raamatunkin suhteen olen noudattanut ongelmakeskeistä oppimista. Katsoin jokunen päivä sitten TV:stä ohjelmaa Raamattu kasvatuksen apuna. Hermostuin, kun minusta opetettiin väärin, että Jumala karkotti ihmisen rangaistuksena paratiisista. Ei se niin mennyt. Kertomus on paljon syvällisempi ja opettavaisempi. Paratiisissa oli kaksi puuta: ikuisen elämän sekä tiedon puu. Aatami ja Eeva saivat syödä ikuisen elämän puusta mutta eivät tiedon puusta. Kun he kuitenkin söivät tiedon puusta, Jumala karkotti heidät, ei rangaisten vaan – Raamatun mukaan tarkasti ottaen – ”jotta heistä ei tulisi Jumalan kaltaisia”. Siis Jumalalla oli ikuinen elämä ja tieto. Paratiisin jälkeen ihmisellä ei enää ollut ikuista elämää mutta kuitenkin lupa hankkia tietoa. Ja tiedon ja tieteen avulla ihminen lääketieteessäkin pyrkii kohti ikuista elämää. Lähestyykö hän siis Jumalan kaltaisuutta? Raamatun lopussa puut tulevat esille uudelleen. Raamatun suuri punainen lanka on paljon ongelmakeskeisempi ja filosofisempi kuin rankaisu!

Miten vietitte kavereiden kanssa vapaa-aikaanne? Oliko sinulla jotain erityistä harrastusta? Jos oli, mitä pidit siitä? Mikä siinä oli tärkeää?

Ei mulla ollut mitään harrastuksia. Urheiluakaan en kokenut minään. Muut kyttäs ja bongas jotain lintuja ja sellasta. Mä tykkäsin bongailla aikuisia. Puutalon piha oli siihen aikaan kouluun verrattava kasvattaja. Mä tunsin kaikki ihmiset siitä pihalta ja kaikki tapahtui horisontaalisesti. Tiesin selvästi kaikkien poliittiset kannat. Meidän talkkari oli punainen ja oli ollut 1918 leirillä. Hänen kertomuksensa olivat sen mukaisia. Pihalla oli suomenruotsalaisia ja demareita. Ei kerrostaloissa ole sellaista kasvuympäristöä. Asuttaessa vertikaalisesti ei lapset opi tuntemaan toisten mielipiteitä.

Kun muistelet tätä ensimmäistä kouluasi, mitä mieleesi tulee erityisesti edellä sanotun lisäksi?

Jälkeenpäin kun mietin, niin kansakoulussa opetus ja ongelmat oli ihmistä lähellä olevia. Kaikki mitä opittiin, oli ”turkulaista” ja läheistä ja ikään kuin itsetehtyä. Oppikoulussa se oli laajempaa, Suomea kattavaa. Yliopistossa tuli kansainvälistä. Kehitys oli muutenkin silloin sen suuntaista, koska 1960 luvulla kun meni yliopistoon, tuli vastaan kansainvälisyys, maailmanlaajuiset ongelmat. Hämeenportissa niitä ratkottiin. Pöydät oli ”poikkitieteellisiä” ja kaljaa kului.

Millä mielin jätit ensimmäisen koulusi?

Vaihdoin kansakoulusta oppikouluun pelon sekaisin tuntein. Oli pelottavaa, kun piti päästä sisälle. Kaikki eivät suinkaan päässeet jatkamaan vaan piti olla hyviä numeroita ja läpäistä koe. Klassikko oli meidän kotitalon naapurissa, siksi se oli niin looginen valinta ja halusin päästä juuri sinne. Muistan siinä kokeessa, että saatiin sana ”aine” ja piti lisätä sama kirjain alkuun ja loppuun niin, että siitä tulee ihminen. Muut lisäsi siihen N-kirjaimen molemmille puolille, eli nainen. Mä lisäsin R:n niin että tuli Rainer. Jouduin siitä ongelmiin, kun meni kuulemma väärin, mut mä voitin ne. Onhan Rainerkin ihminen!

Oletko koskaan vaihtanut koulua jostain muusta syystä?

En vaihtanut. En ole koskaan vaihtanut koulua, vaimoa tai sähköpostin osoitetta. Jos vaihdat, tulee ongelmia, voit olla varma.

Kun muistelet siirtymistä oppikouluun, miten koulunkäynti erosi kansakoulun koulunkäynnistä ja opetuksesta?

Elämä ja oppiminen jakautui kolmeen osaan: kansakoulu, oppikoulu ja yliopisto. Jokainen vaihe erosi seuraavasta niin paljon, että pitäs kirjottaa kolme kirjaa! Ero tai muutos tuli siitä, kun oivalsin ongelmakeskeisen ajattelun ja oppimisen.

Entä koulukaverit ja se, mitä heidän kanssaan yleisesti tehtiin esim. välitunneilla tai vaikkapa vapaa- aikoina?

Ei koulukiusaaminen ollut silloin mikään juttu. Ei siitä puhuttu, vaikka sitä olikin. Yksilö toimi tavallaan ryhmän puitteissa. Ehkä on vähän rumasti sanottu, mutta koin koulukiusaamisen jonkinlaisena ryhmäkurin ylläpitämisenä. Yksilön elämä helpottui, kun hän mukautui muihin. Ajattelin, että ei poikakoulun kiusaamista saa mitenkään kokonaan loppumaan, ja niin se varmaan onkin. Ja elämässä viimeistään törmää ”kiusaamiseen”. Ehkä on hyvä oppia jotenkin siihen suhtautumaan jo koulussa. Meillä oli Klassikossa tosi hyvä henki, edelleen nähdään vuosittain ja käydään luokkaretkillä. Kansakoulun tyypeistä en tapaa enää ketään, ei jääty pitämään yhteyttä. Pahoinpitelyä ja potkimista ei meidän aikana ollut, ei esimerkiksi maassa makaavaa potkittu tai muuta sellaista, mitä nykyään lukee lehdistä. Se oli niin erilaista aikaa, et sä näistä mitään ymmärrä. Koulussa sai olla hyvä, mutta ei saanut näkyä että on lukenut. Piti olla älykäs, mutta ei saanut olla nipo tai lukea liikaa.

Oletko itse tyytyväinen omaan koulu-uraasi? Nykytietämyksesi valossa, olisiko sinun kannattanut toimia jossakin vaiheessa toisin?

Olen ja en!

Miten perheen elämäntilanne ja asenne koulutukseen vaikutti koulu-uraasi, entä koulua koskeviin asenteisiin ja yleisesti koulukäyntiritiineihisi? Piditkö aikanaan opiskelua hyödyllisenä? Entä nyt, kun pohdit sitä näin jälkikäteen?

Perheeni vaikutti ratkaisevasti. Meillä kotona arvostettiin koulutusta todella paljon ja molemmat vanhemmat olivat opiskelleet pitkälle. Isä työskenteli juristina ja oli muun muassa pormestarina, julististi monta vuotta joulurauhaa.

Äiti oli sisustusarkkitehti, joka työskenteli mm Saara Hopean ja Alvar Aallon kaltaisten ihmisten kanssa. En kuitenkaan kokenut, että olisimme olleet porvareita, sivistyneistöä kuitenkin. Siihen olisi päässyt kuka vaan lukemalla. En ole koskaan arvostanut rikkautta, urheilua tai statusta, oppiminen ja lukeminen on tärkeintä. Kouluttautuminen oli itsestään selvää ja mitään muita väyliä nousuun ei arvostettu. Kotona saatettiin sanoa jonkun oleva ”äkkirikas”. Sillä tarkoitettiin oikeastaan sivistymätöntä mutta rikkasta. Oma pää oli ainoa arvostettava pääoma.

Itse mietin, että koulutus on maratoni, ei sadan metrin juoksu. Lopputulos ratkaisee! Matkalla näkee mitä kummallisempia asioita. Oxenstjärna sanoi hyvin, ”*An nescis, mi fili, quantilla prudentia mundus regatur!*” (Poikaseni, kunpa tietäisit, miten vähällä järjellä tätä maailmaa hallitaan!)

En muista lapsena miettineeni, että isona menisin johonkin tiettyyn ammattiin, se ei ollut siinä ideana. Ensin oli juostava maraton loppuun. Ehkä koin luonnollisena että minusta tuli poliittisen historian tutkija, ei minusta olisi voinut oikein tulla mitään muuta. Menin koulussa aina yli siitä mistä aita oli matalin ja pinnistin vasta lopussa, esimerkiksi väitöskirjani tein huolella. Isäni oli sellainen, että aina

kehui jotain tuttujen lapsia. Minua ärsytti se aina ja kutsuin heitä isän ”jäniksiksi”. Monelle jänikselle se jäikin satasen juoksuksi ja ”maratonilla” pääsin nokittelemaan isääni kun hänen jäniksiään ei enää näkynyt missään. Kyllä mä tietty tajusin, että se oli isäni tapa motivoida minua menestymään, olin varmaan vähän sellainen että se ajatteli mun tarvitsevan jotain motivointia.

Kun ajattelet koulutusta, jonka olet saanut, minkä merkityksen yleisesti annat sille?

On se mulle ollut todella tärkeää aina. Toisenlaisella koulutuksella olisin ihan toinen ihminen. ”Ja mä tykkään olla mä!”

Haastattelut tehty joulukuussa 2020

Koulumuistot: Timo Soikkanen

Haastattelija

ja muistelun kirjoittaja: Maria Dahlström

Tekstin julkaisutiedot: Dahlström, Maria 2021. ”Seiskan miehet hallitsevat maailmaa” Kasvatuksen historian EN-SYklopedia. Helsinki: Suomen kasvatuksen ja koulutuksen historian seura.

URL https://www.kasvhistseura.fi/sites/kasvhistseura.fi/files/Seiskan%20miehet%20hallitsevat%20maailmaa%20Timo%20Soikkaisen%20koulumuisteluja_3.pdf